

Á Rosa Catarina

I.-

Volvo ó punto de andar coma quen chora
a borra dunha amnesia sen perigo.
Volvo ó eido de ver para o embigo
desta insolvencia propia, redentora.

Corpo quedo de andar de porta a fóra
da ocupación de min que non persigo,
son eu mesma a que ve de moi antigo
que a vida runfa cando aquí se encora.

Estou no punto morto onde quedo,
na terra de ninguén desocupada
de acordo cun caimento ben previsto.
Por non vivir xa nin me queda o medo,
e por non ser eu xa non penso nada,
por iso, se non penso, nin existo.

II.-

Son a liña que nunca ten nin toma
outro pulo que o corpo dunha errata.
Son da antiga sintaxe que delata
que o meu texto nin pousa nin agroma.

Son da tinta que vai para hematoma
mentras reclamo a última postdata,
eo meu ~~e o trazo meu, cando~~ ^{se} non morde, mata
nun punto acó da irreversible coma.

Son un párrafo torpe e inconcluso
cun papel derrubado por bastida,
algún signo de senso ben confuso
na sinatura dada a ser ferida.
Pero esixo ese texto e o seu uso
no paréntese que aínda chamo vida.

III.-

Ben te coñezo néboa, non es miña
como non é este caldo que fervella
desandando do sangue na chavella
desde acorado corpo cando aniña.

Ben sei da túa gadoupa e a túa espiña
cando se chuza en min suxa e cernella
onde máis doe, onde máis semella
lúa minguante, vella socaliña.

Ben sei eu que o teu sangue sen resposta
en desamores novos, sementados,
é nesta escuridade o que proclamo.
E sei que xa gañaches outra aposta
ilexa de paixón nos soterrados
eidos de arrepiar onde desamo.

IV.-

Principia na presenza dese gume,
dese fío de folla que, esgazante,
desde o imposible, preto, reclamante,
chega e este si de lixo e certidume.

Houbo un non inconfeso polo estrume
tan convicto e punible posto diante
que puido ser un si polo ignorante
e pan pola palabra e polo lume.

E brinca no maxín, incontrolable,
o sino cheo e o gomo escaso
na póla persoal, e a cada paso
este mirrar morniño, irremediable,
lóstrego que recorda insobornable
a borrachenta cara do fracaso.

V.-

Serei migalla hoxe, mañán río
asulagando as leiras onde era
feto aganado, axionllada fera
estripada cun gume prestadío.

Serei folerpa e logo serei fío
pra ser puntada cando o que se espera
de min sexa un fardelo no que enchera
as mancheas da mágoa sen un chíó.

Mais nunca hei ser a besta que escorrente
as grilladas da teima feita fouce
horizontal na base da cabeza.
E en pasando de hoxe, hei ser soamente
dente, gadoupa, zafanada e couce
chantada neste aquí, pra que me esqueza.

VI.-

Se ves falando soa a quen choraba,
se volve a saloucar quen maldicia,
se aquela que pregaba e insistía,
esbagóase e cae onde teimaba,

non preguntes por que esa dor se daba,
non lle pidas ó pranto outra fasquía,
mira de fronte a quen máis se doía
e has ver que es ti mesma a que aquí estaba.

Es ti a que renega e adocece
arrincada da casa que se laia
coma ti de quedar fóra da porta.
E ela é quen renuncia e quen debece
por anunciar, á fin, alí onde caia:
Chegou a esvaecer, daá por morta.

VII.-

Eu padezo de andar coma unha toupa,
coma as agullas dun reloxo antigo,
coma un remorso no que non consigo
máis que encravarme pola súa gadoupa.

Eu sufro de habitar ^{la} mesma roupa
transcurrida de ollos na que vivo
sen man de min, nin folgos, nin abrigo
no remenxer do aire que me estoupa.

E río no arredor da mágoa lenta,
transferible de espiñas que me prenden
na pel máis impinxida e máis noxenta.
E sorrió ás gadoupas que me ofenden
ben segura na lorda desta afrenta
de que son das que rín se non comprenden.

VIII.-

Que procurades mornas e proscritas,
que me asulagaredes nesta enchente,
bastardas desta mágoa tan presente,
bágoas letais nalgunha fada escritas;

pranto que me aconteces e me habitas,
irmán da noite, fillo dun abrente
enxurrado de sombras e de xente
que tanto teima onde ti transitas.

Bágoas premidas, teimosas, fondías,
inutilmente miñas nas fonduras,
nas impávidas pálpebras, nas pías
onde esbagoarse cómpre e ten farturas;
¿por tan só chorar ten garantías
e só as bágoas son, á fin, seguras.

IX.-

Este esquecer escuro pola masa,
máis que biopsia precisa auditoría
nas sucursais do sangue, na ardentía
que vai merando a carne que traspasa.

Toda terapia aquí fende e abrasa
cada eiba que aguza e reenvía
a outra máis ruín e posta ó día
no almidón dun sangue que fracasa.

Logo, ¿como será o mirar finchado
que declare esa laña irreversible?
¿Como o anestesiarse lento e terrible
no aséptico pingar amodorrado?
¿E quen, con que dicir dará baixado
as pálpebras dun auga impredecible?

X.-

Non hai volta que dar nesta parada,
este punto non ten atoamento;
son só as contraccións por un momento
dalgún parir de ámbar pola estrada.

Estás enxoita aínda, máis que nada
a noite seca e soa no alento
ten un rachar de augas e un vento
que volve a intermitencia acerrollada.

Esa placenta tiña a súa hora
nese semáforo onde todo chega
ó infindo de agora tocar porto.
E as bucinas e o mundo quedan fóra.
Nada máis diante, só o rabo de pega
que neste auto marca o punto morto